

Danielin kirja – sata kahdeksankymmentäkolme

lanka xakhamq'okop ch'ulelal: Cristo ti yich'lel ayel ta yu'un k'opojeletik sok ta xch'ulelal ti jch'unel-e

Jeff Pippenger

2024-04-13

”Totuus, jonka Pietari oli tunnustanut, on uskovan uskon perustus. Se on se, minkä Kristus itse on julistanut iankaikkiseksi elämäksi.” Tuo ”totuus” yksilöi Kristuksessa kaksi näkökohtaa.

Ensimmäinen oli se, että Kristus on osa profeetallista historiaa. Virstanpylväät, jotka edustavat profeetallisen historian tapahtumia, edustavat Kristusta. Hänen yhteytensä tapahtumiin osoittaa profeetallisten virstanpylväiden pyhyiden ja antaa perustan sille, että sisar White niin usein sanoo meidän varjeltavan virstanpylväitä, sillä nuo virstanpylväät edustavat Jeesusta Kristusta. Se virstanpylväs, joka edusti koettelemuksen teemaa Kristuksen aikana, oli Hänen kasteensa, ja se asettui linjaan muiden pyhien uudistuslinjojen tapahtumien kanssa, joita erottaa jumalallisen vertauskuvan laskeutuminen.

Mooseksen uudistuslinjassa jumaluus laskeutui alas ja asettui palavaan pensaaseen, joka on vertauskuva Luojan yhdistymisestä luomakuntaan. Seitsemänkymmenen vuoden päätyessä tapahtuvassa uudistuslinjassa Mikael laskeutui alas voimistaakseen Kyyrosta etenemään ensimmäisen asetuksen kanssa, ja samanaikaisesti Daniel muutettiin Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Kristuksen uudistuslinjassa Pyhä Henki laskeutui alas kyyhkysen muodossa voidellakseen Jumalan Pojan, jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen vertauskuvan. Milleriläisessä historiassa se enkeli, joka laskeutui alas 11. elokuuta 1840, ei ollut ”vähempiarvoinen henkilö kuin Jeesus Kristus”, joka laskeutui alas mukanaan pieni kirja, joka oli syötävä, ja Hän oli tuo pieni kirja. Siinä Hän osoitti, että jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen tapahtuu syömällä ja juomalla Taivaan Leivän liha ja veri.

Pyhä historia on pyhää, koska Kristuksen läsnäolo ilmentää sitä. Jumalan sanan ennustukset, jotka osoittavat tulevat tapahtumat, ovat Jeesus Kristus, sillä Hän on ”Sana”. Kun nuo ennustukset täyttyvät historiassa, tapahtumat edustavat Hänen sanansa täyttymystä, ja Hänen Sanansa on totuus. Hänen Sanansa esittää ennustuksen, ja Hänen Sanansa täyttyy, kun tapahtuma saapuu, joten sekä alussa että lopussa on Jeesus Kristus, sillä Hän on Alfa ja Omega. Sen tähden, kun Pietari julisti, että Jeesus oli Kristus ja elävän Jumalan Poika, hän yksilöi tienviitan, joka oli Jeesus Kristus, ja tienviitan, joka saavuttaa täydellisen täyttymyksensä viimeisinä päivinä. Syyskuun 11. päivä 2001 oli Kristuksen täydellinen täyttymys.

Kieltäytyä hyväksymästä 11. syyskuuta 2001 tapahtunutta profeetallista täyttymystä merkitsee Kristuksen, elävän Jumalan Pojan, hylkäämistä. Tämä totuus, jonka Pietari ilmaisi, oli ”uskovan uskon perustus”, ja 11. syyskuuta 2001 Kristus johdatti viimeisten päivien kansansa takaisin Jeremian ”vanhoille poluille”, jotka edustavat ensimmäisen ja kolmannen enkelin sanomien liikkeen ”perustuksia”. Pietari edusti niitä sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka sinetöidään aikana, jolloin neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta. Sinetöimisen aika on määrätty profeetallinen

ajanjakso, joka alkaa 11. syyskuuta 2001 ja päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin. Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun jonkin asian alulla.

Sinetöimisen ajan alussa Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun enkeli laskeutui alas, niin kuin Pyhä Henki kasteessa, ja tuo enkeli oli ”ei kukaan vähäisempi persoonallisuus kuin Jeesus Kristus”, sillä enkeli, joka Miller-liikkeen historiassa laskeutui valaisemaan maan kirkkaudellaan, oli ”ei kukaan vähäisempi persoonallisuus kuin Jeesus Kristus”. Pian tulevan sunnuntailain aikana ”ei kukaan vähäisempi persoonallisuus kuin Jeesus Kristus” laskeutuu jälleen ja esittää Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun kahdesta sanomasta toisen kutsuessaan toisen laumansa ulos Babylonista. Sinetöimisen ajan jakson keskivaiheilla enkeli laskeutui, niin kuin toinen enkeli laskeutui 19. huhtikuuta 1844 Miller-liikkeen ensimmäisen pettymyksen aikaan.

Tuon toisen enkelin saapumisen ja kolmannen enkelin saapumisen välillä 22. lokakuuta 1844 lähetettiin monia enkeleitä lisäämään voimaa toiselle enkelille Keskiyön huudon sanoman saapuessa. Puhuessaan siitä historian vaiheesta, jolloin nämä enkelit saapuivat milleriittien historiaan, sisar White ilmoittaa meille, että ne, jotka hylkäsivät nämä sanomat, olivat ristiinnaulinneet Kristuksen yhtä varmasti kuin juutalaiset ristiinnaulitsivat Kristuksen.

”Näin, että niin kuin juutalaiset ristiinnaulitsivat Jeesuksen, samoin nimelliset kirkot olivat ristiinnaulinneet nämä sanomat, eikä niillä sen tähden ole mitään tietoa tiestä kaikkeinpyhimpään, eivätkä ne voi hyötyä Jeesuksen esirukouksesta siellä.” Early Writings, 261.

Enkelten edustamat sanomat, silloin kun ne hylätään, edustavat Kristuksen ristiinnaulitsemista, sillä Hän ilmentää sanomia ja niiden historiallista täytymystä. Heinäkuun 18. päivänä 2020 ”ei kukaan vähäisempi persoona kuin Jeesus Kristus” astui alas, merkiten ensimmäistä pettymystä ja viipymisen ajan alkua. Kaduilla surmattuna Hänen viimeisten päivien kansansa kuolleet kuivat luut oli herätettävä kuulemalla ainoaa ääntä, joka voi palauttaa ihmiset elämään.

Totisesti, totisesti minä sanon teille: hetki tulee, ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja ne, jotka sen kuulevat, saavat elää. Sillä niin kuin Isällä on elämä itsessään, niin hän on antanut myös Pojalle, että hänellä olisi elämä itsessään. Ja hän on antanut hänelle vallan myös tuomita, koska hän on Ihmisen Poika. Älkää ihmetelkö tätä; sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä, ja tulevat esiin: ne, jotka ovat tehneet hyvää, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat tehneet pahaa, tuomion ylösnousemukseen. Joh. 5:25–29.

Heinäkuussa 2023 Hänen äänensä kutsui kuolleet kuivat luut elämään, ja Alfa ja Omega toisti silloin sinetöimisen ajan alun, sillä heinäkuu 2023 merkitsee sinetöimisen ajan päättymisjaksoa. Hänen kansansa kutsuttiin silloin jälleen takaisin Jeremian ikivanhoille poluille, milleriläisen historian perustuksiin. Milleriläisten alun ja lopun perustava sanoma olivat milleriläisen historian ensimmäinen ja viimeinen sanoma, joka oli Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa”.

Heinäkuussa 2023 Jumalan viimeisten päivien kansaa käskettiin jälleen ottamaan pieni kirjakäärö ja syömään se. Kun he syövät pienen kirjakäärön, heitä koetellaan sen osoittamiseksi,

tunnustavatko he Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun kolmannen Voi-huudon sanoman (sanomat idästä) ja Danielin kirjan yhdennentoista luvun sanoman (sanomat pohjoisesta). Koettelemisen prosessi johtaa heidät Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeisiin kolmestaatoista viiteentoista, jotka ovat Paniumin taistelu, joka on Kesarea Filippi ja joka on keskiyön huudon sanoma, jossa ne kaksi joukkoa, jotka ovat kuulleet Hänen äänensä, tulevat ilmi, toinen joukko, ”jotka ovat tehneet hyvää, elämän ylösnousemukseen; mutta jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.”

Sadankahdeksankymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana kuuluu kolme ääntä, ja ne kaikki ovat ”ei kenenkään vähäisemmän persoonan kuin Jeesuksen Kristuksen ääni”. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäinen ääni kajahti silloin, kun New Yorkin kaupungin suuret rakennukset kaadettiin maahan Jumalan kosketuksella. Toinen ääni on ylienkei Mikaelin ääni, joka kutsuu kuolleet ulos haudoistaan. Kolmas ääni on Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni, joka kutsuu Hänen toisen laumansa ulos Babylonista Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun ”suuren maanjäristyksen” hetkellä. Pietarin tunnustuksen täydellinen täyttymys Kesareassa Filippiin luona tapahtuu silloin, kun Kristus johtaa viimeisten päivien kansansa ”siihen Danielin profetian osaan, joka koskee viimeisiä päiviä”.

Danielin yhdentoista luvun jakeiden kolmestatoista viiteentoista Panium on se Danielin profetian ”osa”, joka sinetöitiin ja joka yksilöi Keskiyön huudon sanoman. Panium on Exeterin leirikokous elokuussa 1844; se on historia, joka täyttyy Donald Trumpin toisella kaudella, ja se on se profeetallinen sanoma, joka painaa Jumalan sinetin sadanneljäkymmenellen neljälletuhannelle heidän otsiinsa. Jakeet, joita nyt tutkimme, ovat mitä pyhintä maaperää.

”Se totuus, jonka Pietari oli tunnustanut, on uskovan uskon perustus. Se on se, minkä Kristus itse on julistanut iankaikkiseksi elämäksi. Mutta tämän tiedon omistaminen ei antanut aihetta itsensä kirkastamiseen. Ei minkään hänen oman viisautensa tai hyvyytensä kautta sitä ollut ilmoitettu Pietarille. Ihmiskunta ei milloinkaan voi itsestään saavuttaa Jumalan tuntemista. ’Se on korkeampi kuin taivas; mitä voit tehdä? syvempi kuin tuonela; mitä voit tietää?’ Job 11:8. Ainoastaan lapseuden Henki voi ilmoittaa meille Jumalan syvät asiat, joita ’silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, jotka eivät ole ihmisen sydämeen astuneet’. ’Mutta meille Jumala on ne ilmoittanut Henkensä kautta; sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.’ 1 Corinthians 2:9, 10. ’Herran salaisuus on niillä, jotka häntä pelkäävät’; ja se, että Pietari erotti Kristuksen kirkkauden, oli todiste siitä, että hän oli ollut ’Jumalan opettama’. Psalm 25:14; John 6:45. Ah, totisesti, ’autuas olet sinä, Simon Bar-jona, sillä liha ja veri eivät ole sitä sinulle ilmoittaneet.’”

”Jeesus jatkoi: ’Ja minä sanon sinulle myös: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni, eivätkä tuonelan portit voita sitä.’ Sana Pietari merkitsee kiveä — vierivää kiveä. Pietari ei ollut se kallio, jolle seurakunta perustettiin. Tuonelan portit voittivat hänet, kun hän kirouksin ja valoin kielsi Herransa. Seurakunta rakennettiin Sen varaan, jota vastaan tuonelan portit eivät voineet mitään.” Aikakausten Toivo, 413

Sanoma, jonka Kristus esitti opetuslapsilleen Kesareassa Filippiin luona, oli ja on keskiyön huudon sanoma, ja se sijoittuu hengellisen sodan yhteyteen kreikkalaisen jumalan Panin, jonka temppeliä kutsuttiin ”helvetin porteiksi”, ja maapedon kahden luopuneen sarven välille. Makkabealaiset olivat Jumalan luopunutta kansaa, joka tunnustautui Jumalan seurakunnan puolustajiksi,

taistellessaan kreikkalaisten uskontoa vastaan. He samastuivat sekä uskonnollisiin että poliittisiin johtajiin. He edustavat niiden langenneiden kirkkojen luopunutta protestantismia, jotka yhdessä Yhdysvaltain hallituksen kanssa ovat nyt muodostamassa pedon kuvaa ja käyvät sotaa globalistien woke-ismin ja Äiti Maa -uskonnon uskontoa vastaan. Luopuneet sarvet voittavat taistelussaan globalismin uskonnolliset ja poliittiset ainekset, ja samalla todellinen protestanttinen sarvi puhdistetaan poistamalla tyhmien neitsyiden viimeiset jäänteet, ennen kuin se korotetaan lipuksi pian tulevan sunnuntailain ”suuren maanjäristyksen” yhteydessä.

Danielin kirjan profetian se osa, joka liittyy viimeisiin päiviin, joka on myös Jeesuksen Kristuksen ilmestys ja joka on keskiyön huudon sanoma, avataan Juudan sukukunnan Leijonan toimesta Caesarea Filippissä, joka on Panium. Se avataan keskellä sitä sodankäyntiä, jota käydään syvyydestä nousevan ateistisen pedon ja tasavaltalaisuuden sarven välillä, joka alkoi kiihottaa tuota petoa vuonna 2015, sekä aitoa protestantismin sarvea vastaan, jota nyt herätetään henkiin mahtavana armeijana.

Totuus, jonka Pietari tunnusti, edustaa 11. syyskuuta 2001 olevaa tienviittaa sekä myös sitä, että Kristus on elävän Jumalan Poika. Sen totuuden sisältö, mitä Jeesuksen Jumalan Poikana oleminen edustaa, on koetteleva totuus yhtä varmasti kuin kysymys siitä, oliko Jeesus Messias vai ei, oli Pietarin päivinä. Julistus, että Jeesus on Jumalan Poika, edustaa kaikkea sitä, mitä Pojasta oli ilmoitettu. Se ei tarkoita ainoastaan sitä, että Hän oli Jumalan Poika, vaan myös sitä, että Hän oli Ihmisen Poika. Se on totuus jumaluuden inkarnaatiosta ihmisyyteen, mikä on juuri se työ, joka saatetaan päätökseen sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikana. ”Inkarnaation” totuus on lopun ajan totuus, jota ”sapattia” koskeva totuus alussa esikuvasi.

22. lokakuuta 1844 merkitsi kolmannen enkelin saapumista. Kun enkeli saapuu, Juudan sukukunnan Leijona avaa erityisen totuuden, joka on sovitettu siihen ajanjaksoon, jolloin tuo totuus sinetöidään auki, ja tuo totuus koettelee sitten sitä sukupolvea, jolle se avataan. 22. lokakuuta 1844 paljastettiin ne totuudet, jotka liittyivät Kristuksen työhön, hänen, joka äkisti tuli siihen temppeliin, jonka hän oli pystyttänyt vuosina 1798–1844, nuo neljäkymmentäkuusi vuotta. Kristuksen tuomiotyö, Jumalan laki, hänen tehtävänsä Ylipappina, pedon merkin kysymys sekä sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen avattiin kaikki. Sisarelle White näytettiin, että noista totuuksista oli yksi totuus, jonka Alfa ja Omega osoitti erityisessä valossa.

“Olin hämmästynyt nähdessäni neljännen käskyn aivan kymmenen käskyn keskuksessa, ja sitä ympäröi pehmeä valokehän hohde. Enkeli sanoi: ’Se on ainoa niistä kymmenestä, joka määrittelee elävän Jumalan, joka loi taivaat ja maan ja kaiken, mitä niissä on. Kun maan perustukset laskettiin, silloin laskettiin myös sapatin perustus.’” Testimonies, osa 1, 75.

Sinetöimisen aika sadalle neljällekkymmenelleneljälletuhannelle oli tullut, mutta vuoden 1863 kapina oli viivytävä sitä. Syyskuun 11. päivänä 2001 sinetöimisprosessi alkoi, kun Kristus, joka esitetään Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevänä enkelinä, astui alas kädessään kätkeyty kirja, jonka Jumalan viimeisten päivien kansan tuli syödä. Alfa ja Omega kuvaa aina lopun alun kautta, joten viimeisinä päivinä oli toinenkin totuus, joka asetettiin erityiseen valoon, ja se oli suorassa yhteydessä sapatin totuuteen, jota korostettiin ensimmäisellä kerralla, kun Kristus yritti

sinetöidä sadan neljäkymmenenneljän tuhannen joukon.

”Aika on tullut Danielin nousta osaansa. Aika on tullut sille, että hänelle annettu valo menee maailmaan tavalla, jollaista ei milloinkaan ennen ole ollut. Jos ne, joiden hyväksi Herra on tehnyt niin paljon, vaeltavat valossa, heidän tuntemuksensa Kristuksesta ja Häneen liittyvistä profetioista lisääntyy suuresti heidän lähestyessään tämän maan historian loppua.

”Ne, jotka ovat yhteydessä Jumalan kanssa, vaeltavat Vanhurskauden Auringon valossa. He eivät häpäise Lunastajaansa turmelemalla vaellustaan Jumalan edessä. Taivaallinen valo loistaa heidän yllään. He ovat äärettömän arvokkaita Jumalan silmissä, sillä he ovat yhtä Kristuksen kanssa. Heille Jumalan sana on verrattoman kaunis ja suloinen. He näkevät sen tärkeyden. Totuus avautuu heille. Inkarnaation oppi verhoutuu lempeään säteilyyn. He näkevät, että Raamattu on avain, joka avaa kaikki salaisuudet ja ratkaisee kaikki vaikeudet. Ne, jotka eivät ole olleet halukkaita vastaanottamaan valoa ja vaeltamaan valossa, eivät kykene ymmärtämään jumalisuuden salaisuutta, mutta ne, jotka eivät ole epäröineet ottaa ristiään ja seurata Jeesusta, näkevät valon Jumalan valossa.” Manuscript Releases, nro 21, 406, 407.

Inkarnaation oppi on se totuus, että jumaluus yhdistyneenä ihmisyyteen ei tee syntiä, ja niiden tunnusmerkki, jotka ovat viimeisinä päivinä saavuttaneet tuon kokemuksen, on sapatti.

Lisäksi minä annoin heille sapattini merkiksi minun ja heidän välillään, jotta he tietäisivät, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät. Hesekiel 20:12.

Sata neljäkymmentäneljä tuhatta sinetöidään iankaikkisuutta varten, ja sinetöimisen prosessi osoittaa lyhyen ajanjakson sinetöimisprosessin lopussa, juuri ennen sunnuntailakia, jolloin sinetti painetaan. Tänä lyhyenä ajanjaksona jumaluus yhdistyy ihmisyyteen pysyvästi.

”Mitä teette, veljet, tässä suuressa valmistautumisen työssä? Ne, jotka yhtyvät maailmaan, vastaanottavat maailmallisen muotin ja valmistautuvat pedon merkkiin. Ne, jotka eivät luota itseensä, jotka nöyrytyvät Jumalan edessä ja puhdistavat sielunsa totuutta tottelemalla, vastaanottavat taivaallisen muotin ja valmistautuvat Jumalan sinettiä varten otsaansa. Kun asetus annetaan ja leima painetaan, heidän luonteensa pysyy puhtaana ja tahrattomana iankaikkisesti.

”Nyt on valmistautumisen aika. Jumalan sinettiä ei milloinkaan paineta epäpuhtaalla miehen tai naisen otsaan. Sitä ei milloinkaan paineta kunnianhimoisen, maailmaa rakastavan miehen tai naisen otsaan. Sitä ei milloinkaan paineta valheellisen kielen tai petollisen sydämen omaavien miesten tai naisten otsaan. Kaikkien, jotka saavat sinetin, täytyy olla tahrattomia Jumalan edessä — taivaan ehdokkaita. Menkää eteenpäin, veljeni ja sisareni. Voin tällä kertaa kirjoittaa näistä kohdista vain lyhyesti, ainoastaan kiinnittäen huomionne valmistautumisen välttämättömyyteen. Tutkikaa itse Kirjoituksia, jotta ymmärtäisitte nykyisen hetken pelottavan juhlallisuuden.” Testimonies, osa 5, s. 216.

Edellinen katkelma saattaisi antaa ymmärtää, että sinetti painetaan sunnuntailain voimaan tullessa, mutta näin ei ole. Sisärestä White tekee selväksi, että sunnuntailaki on suuri kriisi, ja hän opettaa myös selvästi, että luonne ilmenee kriisissä, mutta ei koskaan kehity kriisissä. Sinetti painetaan sunnuntailain aikana siinä merkityksessä, että siitä tulee silloin näkyvä, sillä ne, joilla silloin on

sinetti, korotetaan lipuksi. Sinetti painetaan lyhyen ajanjakson kuluessa juuri ennen kuin koetusaika päättyy, ja sapatin pitäjien osalta koetusaika päättyy sunnuntailain aikana. Sinetöiminen alkoi 11. syyskuuta 2001, eikä kukaan silloin saanut Jumalan sinettiä, sillä niin kuin 22. lokakuuta 1844 jälkeinen ajanjakso havainnollistaa, ensin tuli olla koettelemisen prosessi.

Jokaisessa uskonpuhdistusliikkeessä, kun jumalallinen vertauskuva laskeutuu antamaan voimaa sille sanomalle, joka avattiin lopun aikana, alkaa koetuksen prosessi. Kun Miikael laskeutui vahvistamaan Kyyrosta etenemään ensimmäisen käskykirjeen kanssa, juutalaiset asetettiin silloin koetukselle siinä, jättäisivätkö he kodin, jossa olivat asuneet edelliset seitsemänkymmentä vuotta, ja palaisivat raunioituneeseen kaupunkiin sekä rakentaisivat sen uudelleen. Kun Pyhä Henki laskeutui Kristuksen kasteessa, juutalaiset asetettiin koetukselle Messiaan kysymyksessä. Kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun väkevä enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840, tuo sukupolvi asetettiin koetukselle siinä, söisivätkö he pienen kirjakäärön ja kaiken, mitä tuo pieni kirjakäärö edusti.

Koetusprosessi alkoi 11. elokuuta 1840, ja se tuotti kaksi palvojien luokkaa; se luokka, joka seurasi Karitsaa kaikkeinpyhimpään, oli ehdolla olemaan sadan neljäntymmenenneljän tuhannen joukossa. Lopullinen koetus sille sukupolvelle, joka epäonnistui koetusprosessissa, alkoi lisääntyneen valon saapuessa 3. Mooseksen kirjan kahdestakymmenennestäkuudennesta luvusta ilmaisuun ”seitsemän aikaa”. Vuosina 1856–1863 Laodikean sanoma merkitsi viimeistä ajanjaksoa siinä ajanjaksossa, joka alkoi kolmannen enkelin saapumisesta 22. lokakuuta 1844. Tätä ajanjaksoa edustavat Danielin kirjan yhdeksentoista luvun jakeet kolmestatoista viiteentoista.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, eikä ilman häntä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys sitä käsittänyt.” ”Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, (ja me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta, joka hänellä on Isän ainoana Poikana,) täynnä armoa ja totuutta” (Joh. 1:1–5, 14).

”Tämä luku kuvaa Kristuksen työn luonteen ja merkityksen. Aiheensa ymmärtävänä Johannes antaa kaiken vallan Kristukselle ja puhuu Hänen suuruudestaan ja majesteettisuudestaan. Hän säteilee esiin kalliin totuuden jumalallisia säteitä, niin kuin valo auringosta. Hän esittää Kristuksen ainoana Välimiehenä Jumalan ja ihmiskunnan välillä.

”Oppi Kristuksen inkarnaatiosta ihmislihassa on salaisuus, ”se salaisuus, joka on ollut kätkeytyneenä aikakausista ja sukupolvista” (Kolossalaiskirje 1:26). Se on jumalisuuden suuri ja syvällinen salaisuus. ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme” (Johannes 1:14). Kristus otti päälleen ihmisluonnon, luonnon, joka oli alempi kuin Hänen taivaallinen luontonsa. Mikään ei osoita niin selvästi Jumalan ihmeellistä alentumista kuin tämä. Hän ”on niin rakastanut maailmaa, että antoi ainokaisen Poikansa” (Johannes 3:16). Johannes esittää tämän ihmeellisen aiheen sellaisella yksinkertaisuudella, että kaikki voivat käsittää esitetyt ajatukset ja tulla valaistuiksi.

”Kristus ei näennäisesti ottanut ihmisluontoa; Hän otti sen todella. Hänellä oli todellisuudessa ihmisluonto. ”Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi” (Hebrealaiskirje 2:14). Hän oli Marian poika; Hän oli Daavidin siementä inhimillisen syntyperän mukaan. Hänet julistetaan ihmiseksi, juuri ihmiseksi Kristukseksi Jeesukseksi. ”Tämä mies”, kirjoittaa Paavali, ”on katsottu Moosesta suuremman kirkkauden arvoiseksi, samassa määrin kuin talon rakentajalla on taloa suurempi kunnia” (Hebrealaiskirje 3:3).

”Mutta samalla kun Jumalan Sana puhuu Kristuksen ihmisyydestä hänen ollessaan tämän maan päällä, se puhuu myös selkeästi hänen esiolostaan. Sana oli olemassa jumalallisena olentona, iankaikkisena Jumalan Poikana, yhteydessä ja ykseydessä Isänsä kanssa. Iankaikkisuudesta asti hän oli liiton Välimies, se, jossa kaikkien maan kansojen, sekä juutalaisten että pakanoiden, oli määrä tulla siunatuiksi, jos he ottaisivat hänet vastaan. ’Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala’ (Joh. 1:1). Ennen kuin ihmisiä tai enkeleitä oli luotu, Sana oli Jumalan tykönä, ja oli Jumala.”

Maailma on tehty Hänen kauttaan, ”ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on” (Joh. 1:3). Jos Kristus on tehnyt kaiken, Hän oli olemassa ennen kaikkea. Tästä lausutut sanat ovat niin ratkaisevat, ettei kenenkään tarvitse jäädä epäilykseen. Kristus oli olemukseltaan Jumala ja korkeimmassa merkityksessä. Hän oli Jumalan kanssa iankaikkisuudesta saakka, yli kaiken oleva Jumala, iankaikkisesti ylistetty.

”Herra Jeesus Kristus, Jumalan jumalallinen Poika, oli olemassa iankaikkisuudesta asti, Isästä erillisenä persoonana, mutta kuitenkin yhtä Isän kanssa. Hän oli taivaan verraton kirkkaus. Hän oli taivaallisten älyolentojen päällikkö, ja enkelien palvova kunnioitus annettiin Hänelle Hänen oikeutenaan. Tämä ei ollut Jumalan ryöstämistä. ”Herra omisti minut tiensä alussa”, Hän julistaa, ”ennen vanhimpia tekojaan. Minut asetettiin iankaikkisuudesta, alusta asti, ennen kuin maata oli. Kun syvyyksiä ei vielä ollut, synnyin minä; kun ei vielä ollut vedestä runsaita lähteitä. Ennen kuin vuoret upotettiin paikoilleen, ennen kuin kukkuloita oli, synnyin minä, kun Hän ei vielä ollut tehnyt maata eikä vainioita eikä maanpiirin tomuhiukkasten alkua. Kun Hän valmisti taivaat, olin minä siellä; kun Hän piirsi piirin syvyyden pinnalle” (Sananlaskut 8:22–27).

”Siinä totuudessa, että Kristus oli yhtä Isän kanssa ennen maailman perustamista, on valoa ja kirkkautta. Tämä on se valo, joka loistaa pimeässä paikassa tehden sen säteileväksi jumalallisesta, alkuperäisestä kirkkaudesta. Tämä totuus, itsessään äärettömän salaperäinen, selittää muita salaperäisiä ja muuten selittämättömiä totuuksia, samalla kun se on kätkeytyä valoon, johon ei voi lähestyä ja jota ei voida käsittää.” Selected Messages, kirja 1, 246–248.